

Ret. Det er Selvstyre, Demokrati, kirkeligt Demokrati, at Vaalse Menighed faar sin Ret, men vi ønsker Mindretallet stillet under saa gode Forhold som muligt. Mindretallene har, som det hedder i Folketingsudvalgets Betænkning, forskellige Udveje. De kan løse Sognebaand, danne Valgmenigheder eller søge en Andenpræst ansat i Henhold til Menighedsraadlovens § 30. Man indvender, at de økonomisk ikke er saa godt stillede som Flertallet. Vi Socialdemokrater vilde meget godt kunne tænke os at forhandle om en Ordning, hvorefter Mindretallene ogsaa økonomisk blev ligestillet med Flertallet, saa at en til deres Størrelse svarende Del af de kirkelige Midler kunde stilles til Raadighed for Mindretallene. En saadan Ordning med flydende Kirkepenge og Garantier for, at Mindretallene ikke blev forurettet, kunde vi godt tænke os. Altsaa, den fuldeste Anerkendelse af Aandsfriheden, de stærkeste Garantier for Mindretallene paa religiøse og aandelige Omraader er netop vort Program.

Jeg ønskede at gøre disse Bemærkninger, fordi jeg tror, at disse Spørgsmaal trænger til en Drøftelse ude i Befolkningen, jeg tror, at det vilde være meget ulykkeligt, hvis dette Spørgsmaal: Arboe Rasmussen, helt isoleret blev ved at være frit svævende, blev hængende i Luften, og Arboe Rasmussen og Vaalse blev saadan en Slags hængende Tønde, som Partiernes skulde give sig til at slaa Katten af Tønden af ved de kommende Valg. Et saadant Fastelavnssridt ønsker jeg ikke dansk Politik. Det vilde være uheldigt baade for Befolkningen og for Kirken og for en sund kirkelig Udvikling. Dette Spørgsmaal maa ses i Sammenhæng med de store Kirke- og Skolespørgsmaal. Der trænges til en Drøftelse af disse Spørgsmaal, og jeg har villet yde et lille Bidrag dertil ved de Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at fremsætte.

Jeg slutter med det, jeg begyndte med, at udtale Haabet om, at det kommende Fællesudvalg maa finde en Løsning. Jeg synes ikke, at der er saadanne teoretiske Forskelligheder til Stede, at en Løsning er umulig, og jeg tror, at det er en Nødvendighed, at dette Spørgsmaal afgøres,

ellers frygter jeg, at Drøftelsen af disse store Kirke- og Skolespørgsmaal vil blive forurennet, forplumret og forgiftet af partipolitiske Bihensigter ved de kommende Valg til Skade for en sund kirkelig og folkelig Udvikling.

Endnu en Gang udtaler jeg Ønsket om, at Fællesudvalget maa naa til en Løsning af Spørgsmaalet.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ynder at blive kaldt „den sidste Grundtvigianer“. Jeg ser, at han lægger megen Vægt paa at komme sidst; han kommer nu her, efter at vi har behandlet Lovforslaget allerede tre Gange i dette Ting, og taler om de Ting, vi har forhandlet om ved de foregaaende Behandlinger. Der er ingen Grund til i Dag at tage disse Spørgsmaal op til fornyet Behandling og spilde Tingets Tid dermed, og de Udtalelser, det ærede Medlem er fremkommet med i det Organ, for hvilket han er Redaktør, er der endnu mindre Grund til at tage op til Drøftelse her.

Borgbjerg: Jeg maa ganske overlade til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), hvad han vil drøfte eller ikke drøfte ved denne Lejlighed. Jeg har gjort mine Bemærkninger, og man kan optage dem til Drøftelse eller ej, som man vil. Jeg har villet yde mit Bidrag til Drøftelsen.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing har ingen Ret til at skyde mig noget i Skoene, som jeg ikke har sagt. Han sagde, at jeg ynder at optræde som den sidste Grundtvigianer; det er aldeles ikke rigtigt. En bekendt Højskolemand har for mange, mange Aar siden sagt, at jeg var den sidste Grundtvigianer herinde, det kan jeg ikke gøre for. Det var, den Gang jeg stod sammen med Harald Holm og kæmpede saa drabeligt, som jeg formaaede, ligesom Harald Holm kæmpede saa drabeligt, som han formaaede, mod det ærede Medlems Kirkepolitik, som gik i en ganske anden Retning end Grundtvigs. Det var en Højskolemand, der sagde, at nu var en Socialdemokrat blevet den sidste Grundtvigianer. Det var meget godt, at jeg fik Lejlighed til at

